

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν πατριᾶς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 15. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμήνος δρ. 22.
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλικὸν γερθεῖα διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ρελλίνια 10.
 Ἐξάμηνος καὶ Τριμήνου ἀνάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆς 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαυτο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβερταίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουνίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 27

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ σήμερον ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἶναι δρ. 75 ἢ ετησίᾳ, δρ. 40 ἢ ἑξαμηνίᾳ καὶ δρ. 22 ἢ τριμήνῳ καὶ τὸ φύλλον (παλαιὸν ἢ νέον) δρ. 2. Ἴδε καὶ ἀλλοῦσιν τοῦ προηγουμένου φύλλου, σελ. 206.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Ἐπιμνηστικὸν τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τότε ἀφιέρωναν τὴς μακριὰς ὥρες τοῦ ταξιδιοῦ σὲ συζητήσεις γιὰ τὴν χώρα ἔπου πήγαιναν, κι' ὁ κ. Ἄντοναί συμπάθησε πολὺ τὸν ἀξιωματικὸ καὶ τὸν ὄνμαζε κιάλας νεαρό του φίλου.

Ἡ ἀτυχία ποὺ εἶχε ἀναγκάσει τὸν κ. Ἄντοναί νὰ διακόψει τὸ στάδιό του, κι' ἡ σκληρὴ ἀπαισιακὴ ζωὴ του, δὲν τὸν εἶχαν ἀπογοητεύσει. Ἐγένετο μόνον ἐπιφυλακτικὸς, σχεδὸν δύσπιστος καὶ δύσκολα ἔπιανε σχέσεις. Μὰ ἔταν γνώρισε τὴ νεανικὴ αὐτὴ ψυχὴ ποὺ τὴ ζωογονοῦσαν τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, ἐνοιῶσε τὴν καρδιά του νὰ θερμαίνεται ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συμπάθειαν, ποὺ τὴ φανέρωσε ἀδιστακτὰ στὸ φίλο μας. Μὰζι του μάλιστα συμπάθησε καὶ τὸν Τσάνερ, θαυμάζοντας τὴν ἀνυπόκριτη ματιά του καὶ τὴν ἀνοιχτόκαρδη κουβέντα του.

Ἔτσι τὸ ταξίδι ἦταν γιὰ τοὺς δυὸ φίλους μας, ὄχι μόνον διασκεδαστικὸ, ἀλλὰ καὶ διδακτικὸ. Γιατὶ ὁ κ. Ἄντοναί ἤξερε ὅλες τὴς ἀκτὲς, ὅλες τὴς παραλίες κι' εἶδνε στοὺς δυὸ νέους ἀξιωματικούς πολυτίμες πληροφορίες γιὰ τὴς χώρες ποὺ συναντοῦσαν.

Ὅταν πέρασαν ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ, τοὺς εἶδειε τὸν περίφημο βράχο ποὺ στέκει ὡς γιγάντιος φρουρὸς στὴν ἄκρη τῆς Εὐρώπης καὶ κοιτάζει τὴν Ἀφρικὴ μὲ τὰ ἑκατὸ μάτια του—δηλαδή τὰ ἑκατὸ στόμια τῶν μεγάλων κανονιῶν του.

— Ἄδικα νομίζει ὁ κόσμος, εἶπε,

ὅτι ἡ Ἀγγλία κρατεῖ τὸ πέρασμα αὐτὸ κι' οὐ μπορεί, ἂν θέλει, νὰ ἐμποδίσῃ ἕνα στόλο νὰ μῆνῃ στὴ Μεσόγειο. Βέβαια τὰ κανόνια του πάντα εἰν' ἕνας κίνδυνος, μὰ τώρα ὁ ἀτιμὸς ἐπιτρέπει στὸ πλοῖο νὰ περάσῃ σὺρριζα στὴς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς καὶ νὰ τ' ἀποφύγει. Ἀργότερα ὅμως, ποῖος ξέρει πόσο μακριὰ θὰ ρίχνουν αὐτὰ τὰ κανόνια!

Ἐνα πρωί, οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Στα-

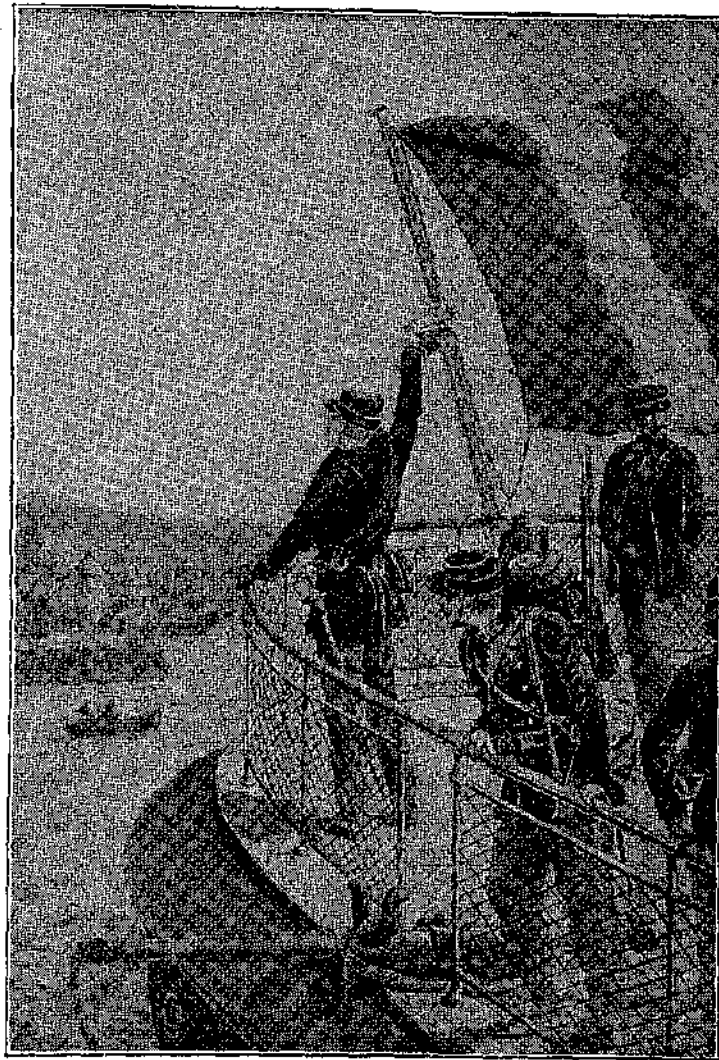
μπούλ» ξύπνησαν κάτω ἀπ' τὸν λαμπρὸν ἥλιο τῶν Καναρίων Νήσων κι' ὁ κ. Ἄντοναί εἶδειε στὸ Γιώργο, πάνω ἀπὸ τὰ σκούρα σύννεφα, ἕνα σημάδι λευκὸ ὡς ἀσημένιο, ποὺ ἦταν σὰ νὰ χανόταν μέσα στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ ὄριζοντα.

— Εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ Τενερίφου! φώναξε ὁ Γιώργος. Πόσες φορές ἔχω ἀκούσει νὰ μιλῶν γι' αὐτή.

— Ἀστειεύεσαι! ἔκαψε ὁ Τσάνερ... Ἐνα βουνό, τί γυρεύει ἐκεῖ ψηλὰ στὰ οὐράνια;

— Κι' ὅμως αὐτὸ εἶναι, βεβαίως ὁ κ. Ἄντοναί. Ἡ κορυφὴ τοῦ Τενερίφου ἔχει ὄψος τρεῖς χιλιάδες ἐπτακόσια δεκάεξη μέτρα. Τὰ Πυρρηναία, οἱ Ἄλπεις, τὰ Ἴμαλάια βέβαια εἶναι ψηλότερα. Μὰ σκεφθῆτε ὅτι ἐκεῖνα εἶναι μόνον δυὸ χιλιάδες μέτρα ψηλότερα ἀπ' τὴς κοιλάδες ποὺ τὰ περιτοίχισον. Ἐνῶ αὐτὸ ὄψωνεται ἀπότομα, καταμεσοῖς στὸ πέλαγος. Γιατὸ παρουσιάζεται τὸ περίεργον ποὺ εἶδατε.

Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ἡ πρωινὴ δολιχὴ διαλύθηκε κι' ὁ ἐπιδητικὸς ὄγκος τοῦ βουνοῦ σχεδιάστηκε πάνω ἀπ'

Ἐὸ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, σκεμμένος σὲ κάγγελια τῆς πρύμνης... (Σελ. 201, στ. γ')

τά νερά, οβώνοντας τη χιονισμένη κορυφή του μέσα στα βάρη τ' ουρανού.

— Και σημειώστε, πρόσθεσε ο κ. Άντοναί, ότι απέχουμε ακόμα εκατόν πενήντα μίλια.

— Έκατόν πενήντα μίλια! Τριακόσια χιλιόμετρα σχεδόν! φώναξαν μαζί κι' οι δυο φίλοι.

Τα μάτια τους δεν είχαν συνειθίσει σε παράμοιες αποστάσεις. Σε όρεινες χώρες, ή θέα περιορίζεται απ' τους όγκους των βουνών. Μόνο σ' ένα πέλαγος ή σε μιάν έρημο μπορεί κανείς να πάρει ιδέα των μεγάλων αποστάσεων.

Το «Σταμπούλ», επειδή είχε άργοπορήσει στο Όρν, δεν έπιασε στο Τε νερίφφο. Εξακολούθησε όλοταχώς το δρόμο του προς το Σαίν Λουί.

Οι παράλιες της Άφρικης δεν είχαν φανή ακόμη στον ορίζοντα. Μά ή ζέστη μεγάλωνε μέρα τη μέρα, προμηνώντας το καινούργιο κλίμα και την προσέγγιση της Σαχάρας. Οι παλιοί άποικοι που ταξίδευαν με το «Σταμπούλ», παρουσιάστηκαν στο κατάστρωμα με κάσκες από φελό κι' άσπρα φανελένια ρούχα. Ο Γιώργος κι' ο Τσάνερ τούς μιμήθηκαν: άρχιζε πιά ή άποικιακή ζωή τους.

Ένα πρωί, οι δυο φίλοι κοιμόνταν ακόμα βαθιά, όταν τούς ξύπνησαν απότομα άσυνείθιστοι κρότοι από άλωσίδες στο κατάστρωμα. Το βαρούλο κυλούσε με πάταγο και μικρά σφυρίγματα άκουγόταν, που τά συνόδευαν σύντομα προστάγματα. Ο αδρανές φαινόταν φωτεινός μέσα απ' τούς φεγγίτες της καμπίνας κι' ο ήλιος παιχνίζε πάνω στο στρογγυλά τζαμάκια.

Γιά ένα λεπτό, πήδησαν απ' τίς κοκέτες, ντόθηκαν, έτοιμάστηκαν.

Ο κ. Άντοναί, πρωινός πάντα, είχε σηκωθεί πριν απ' αυτούς και σεργιανόυσε στο κατάστρωμα μαζί με το γιατρό του κλοίου, έναν μεγάλωμο μεσημερινό, που μιλούσε με φωνή δυνατή και με τόνο τραγουδιστό.

— Η στεριά! είπε ο παλιός υπάλληλος στους δυο νέους άξιωματικούς.

Η στεριά! Πόσες φορές, από τότε που είχαν καταταχθή στο πειλοναυτικό, δεν όνειρεύτηκαν την καινούργια τους πατρίδα, την τροπική χώρα, που λάμπει λευκή και πράσινη κάτω απ' τον γαλάζιο της ουρανό. Μέσα στη φαντασία τους, ή Άφρική ήταν μιά χώρα μυθική, που πρόσβαλλε μέσα σε πλούσια κι' άπίστευτη βλάστηση.

Πώς έδωγαν ψεύτικα τά όνειρά τους! Αυτό που έδλεπαν τώρα ήταν μιά μακριά σειρά από κίτρινες άμμουδιές και θλιβερές, μονότονες έρημιές. Όρρίζοντες δίχως όνόρα, όπου δε φαινόταν κανένα ίχνος ζωής.

— Η Σαχάρα! είπε ο κ. Άντοναί.

— Και τί Σαχάρα! πρόσθεσε ο γιατρός. Είναι πολύ πιο φρικτή απ' αυτή που ξέρουμε στα ντότια του Άλγερίου. Γιατί αυτή τη διασχίζουν μαύροι με πολύ άγρια ένστικτα κι' ως τώρα μόνο ένας Εδρωπαίος τόλμησε να προχωρήσει απ' αυτή την άφιλέξηνη άκτι: ο γάλλος Κάμυλλος Ντούλ. Τόν βασάνισαν όσο μπορούσαν, τόν άφταν μέρεσ και νόχτες δίχως ψωμί, δίχως νερό.

— Οι ίδιοι όνομάζουν τη χώρα τους 'Αλ-Ένταλ-Άτέχ: ή χώρα της δίψας. Μερικές απ' τίς φυλές τους προχωρούν καμμιά φορά ως τη Σενεγάλη, κι' οι δυστυχισμένοι μαύροι τούς φοβούνται σαν τήν όργη του Θεού.

Όλη την ημέρα, το «Σταμπούλ» ταξίδεψε πλάι στην έρημη έκείνη άκτι και μόνο κατά το βράδυ τά κακαόδεντρα στόλισαν με τά φυλλώματά τους τη μονοτονία του τοπίου. Ύστερα φάνηκαν μικρές κελύδες έδω και κεί, πιδ πέρα δόσκληροι συνοικισμοί από καλύδες με μυτερές στέγες. Χιλιάδες μαύροι κατέβηκαν στην παραλία. Πσω απ' τίς πρόλιες των ίθαγενών, πρόσβαλλε μιά κάτασπρη πόλη, κομμισμένη ακόμα, με καθάρια σπίτια, ένα τζαμί, ένα μιναρέ, μιά έκκλησία.

Ήταν το Σαίν-Λουί!

Άνάμεσα στο πλοίο και στην άκτι, ένας φοβερός στρόβιλος άνόφωνα τά κύματα και τάκανε να σπάζουν όρμητικά με κρότο κεραυνού.

— Θα χρειαστή να περάσουμε από κει; ρώτησε ο Τσάνερ, λιγάκι άνήσυχος, γιατί αγαπούσε πολύ λίγο τίς τρικυμίες και τίς φουρτούνες.

— Και βέβαια! άπάντησε ο γιατρός, θά περάσουμε. Είναι ο μόνος τρόπος γιά ν' άράξουμε και όμολογώ πως όσες φορές πέρασα, ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Ά, είν' άσχημο πέρασμα, Άλλά νά! δέστε μιά πηρόγα, που μάς φέρνει διαταγές του διοικητή. Κοιτάξτε πως χοροπηδά!

Όλ' οι επίβάτες παρακολουθούσαν μιά πηρόγα, με τέσσερις μαύρους, που είχε φύγει απ' την άκτι.

Φάνηκε μιά στιγμή στις άφρισμένες κορυφές των κυμάτων, χάθηκε πάλι σαν να καταποντίστηκε, ύστερα ξαναφάνηκε στάζοντας και πηδώντας έλαφρά στο νερό, και σίμωσε σε λίγο το βαπόρι.

— Ο διοικητής με είδοποιεί ότι το πέρασμα σήμερα είναι πολύ επικίνδυνο, είπε ο κυβερνήτης Λοτά. Ξατόσο, σε μιάν ώρα, καμμιά είκοσαριά πηρόγες θά πλευρίσουν στο πλοίο. Όσοι έχουν το κουράγιο, και βιάζονται να ξεμπαρκάρουν, μπορούν να βγούν.

Ο Γιώργος Καρδινιάκ κι' ο Τσάνερ, αφού πήραν τη συγκατάθεση των λοχαγών τους, γράφτηκαν άμέσως στον

κατάλογο εκείνων που θαδωναν το βράδυ στο Σαίν-Λουί κι' ο κ. Άντοναί, γιά να μή τούς άφισει να βγούν μόνοι, αποφάσισε να πάει μαζί τους.

— Σημειώστε όμως, πρόσθεσε σοβαρά, ότι ποτέ το πέρασμα αυτό δεν έγινε δίχως να στοιχίσει μιά ή περισσότερες ανθρώπινες ζωές.

Άλλωστε κι' οι δυο λοχαγοί, αφού σκέφτηκαν μεταξύ τους, αποφάσισαν να βγούν κι' αυτοί μαζί με τούς λοχαγούς των. Το πέρασμα γιά την ώρα ήταν δυνατό. Ποιάς ήξερε άν, αύριο, δε σηκωνόταν ένας άνεμος και τόκανε ακόμα πιδ επικίνδυνο;

Σε μιά ώρα, κι' οι τρεις μαζί, ζήτησαν την άδεια του πλοιάρχου και κατέβηκαν σε μιά πηρόγα που τους περίμενε κάτω στην κρεμαστή σκάλα και που τά κύματα τη χόρευαν σαν καρυδόστεφλο.

Σ' ένα νόημα του πιλότου, οι μαύροι βυθίζον τά κουπιά τους στο νερό, τά τραβούν με δύναμη, ύστερα τά βιάζον έξω, παίρνοντας βαθειάν άναπνοή. Κρατούν το ρυθμό με μικρά σφυρίγματα. Η πηρόγα γλυστρά ήσυχα στην άρχή. Οι δυο νέοι κοιτάζουν ένα τσίχος από άφρο που τούς πλησιάζει, κι' ο πιλότος, ένας μεγάλωμος μαύρος, όρθός, άτάραχος, στηλώνει τη ματιά μέ στα ταραχμένα κύματα.

Με νέο νόημα, σταματά τούς κωπηλάτες κι' ή βαρκεούλα λικνίζεται μιά στιγμή ανάμεσα στα κύματα. Γιατί πρέπει να πετύχει την κατάλληλη στιγμή, να βάλει την πηρόγα μες στο κύμα και να την άφισει να παρασυρθή.

Η στιγμή ήρθε! Ο πιλότος άφίενει μιά λεπτή φωνή. Όλα τά κουπιά βυθίζονται πάλι στο νερό. Οι μαύροι διπλασιάζουν την προσπάθειά τους. Είναι μούσκεμμα στον ιδρώτα. Η έντύπωση είναι γρήγορη, μά άλησιμόνητη: ο πιλότος έτοιμάζεται ν' άφισει μιά θριαμβευτική επιφώνηση: ή πηρόγα σχεδόν έχει περάσει.

Ξαφνικά, ο Γιώργος τόν βλέπει να όρμα στο κουπι ένός μαύρου, που χει κουραστή. Είναι άργά: ή πηρόγα έγυρισε στο πλευρό κι' ένα κύμα την αναποδογύρισε κι' έρριξε κωπηλάτες κι' επιβάτες στη μανία των κυμάτων.

Ο Γιώργος, ντυμένος έλαφρά, έώφλησε γρήγορα με τά αναγκαστικό αυτό μπάνιο. Ήταν, καθώς ξέρουμε, έξαιρετος κολυμπητής. Βέβαια ή όρμη των κυμάτων τόν κουράζει, μά ή γη είναι κοντά. Μόλις εκατό μέτρα τόν χωρίζουν απ' αυτή, κι' όταν φτάσουν στην άκτι, μαζί με τόν Τσάνερ που κολυμπά δίπλα του σε δελφίνι, και τόν κ. Άντοναί που ή κάσκα του φαίνεται λίγα μέτρα πιδ μπρός, θά γελάσουν με τη μικρή αυτή περιπέτεια.

Χωρίς συγκινήσεις, ή άποικιακή ζωή χάνει τη χάρη της. Και τί όραιότερη συγκίνηση απ' το μικροσκοπικό αυτό ναυάγιο;

Ναί, μά γιά το Γιώργο ή συγκίνηση γίνεται σε λίγο άγωνία. Και τί άγωνία!

Λίγα μέτρα μακριά του κολυμπά ο νεαρός μαύρος που, δίχως να τά θέλει, προξένησε το ναυάγιο. Είναι δεκαπέντε χρόνων, παιδί ακόμα, και κολυμπά με πολλήν εύκολία. Το κεφάλι του με τά πλούσια μαλλιά και οι δεμένοι μελωφοί ώμοι του προβάλλουν σταθερά πάνω απ' το νερό.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ένας γνωστός Γάλλος συγγραφέας, ο κ. Λέων Τρέος (Leon Treich) έδημοσίευσε τελευταία στο Παρίσι ένα κομψότατο βιβλιαράκι με τόν τίτλο «Παιδικές Ίστορίες». Είναι περισσότερο γιά μεγάλους παρά γιά παιδιά οι ιστορίες αυτές. Γιατί ο σκοπός τους είναι να ποκαλύψουν λίγο στους ψυχολόγους τόν πολύπλοκο, τόν πολυσύνθετο, τόν μυστηριώδη μά και τόσο άπλό, τόσο καθαρό, τόσο άγνό μικρόκοσμο, που λέγεται παιδική ψυχή. Άλλά και τά παιδιά θά μπορούσαν να διαβάσουν πολλές απ' αυτές τίς ιστορίες με την εύχαρίστηση έκείνη που δοκιμάζουν όταν βλέπουν άξερνα τόν εκού τους σ' ένα ώραίο καθρέφτη. Και μάλιστα τά «Λόγια Παιδιών», — τά «Παιδικά Πνεύματα» όπως θά τά λέγαμε μάς, — που έχει στο τέλος. Γιά δείγμα, ίδου μερικά νοστιμύτατα:

Τόν καιρό του πολέμου. Στο Άδινιόν.

Ένας νεαρός δεκανέας, από τη Δίλλη, που είναι στο ήλεκτροθεραπευτήριο έξ αίτιας του ώμου του, καταπληγμένος από δυο θραύσματα δέιδα, πηγαίνει συχνά στης καλής κυρίας Φρ... με μερικούς συναδέλφους του τραυματίες, που προσπάθουν εκεί να τούς διασκεδάσουν και λιγάκι να τούς νιανιαρίσουν. Μπισκοτάκια, κρασί, τσάι, μουσική... Ο δεκανέας μάς, που ξεπαρρύνεται γρήγορα, καθίζει στα γόνατά του το μικρό Ροδέρτο (6 χρόνων), το χαϊδεμένο παιδάκι του σπιτιού. Κι' άρχίζουν την κουβεντούλα:

— Θα βοηθής βέβαια από τώρα τη μαμιά σου στο σπίτι, ε; τόν ρωτά ο δεκανέας.

— Ό, ναί! άπαντά ή κυρία Φρ... είναι πολύ καλό παιδί, με βοηθεί πάντα.

— Νά, λέει κι' ο μικρός με την καθαρότατη φωνή του τώρα, άμα θά φύγετε, εγώ θά μετρήσω, να ιδώ μή λείπη κανέν' άσημένιο κουτάλακι...

Ένας μικρός, σ' ένα προάστειο του Παρισιού, άρχισε να κάνη οικονομίες

και κατάφερε να κρύψη στο συρτάρι του δυο πεντάρες.

— Μαμιά, λέει, έλα να ιδής που τίς βάζω. Είναι ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που έχει το μυστικό μου. Κι' αν καμμιά φορά σου χρειασθούν λεπτά, μή στενοχωρηθήσ; έλα να πάρης όσα θέλγς από δώ.

Ο Πετράκης είπε ένα φεμματάκι. Η μαμιά του τόν μαλώνει:

— Στην ήλιτλα σου, ποτέ εγώ δεν έλεγα φέμματα!

— Κι' από πότε άρχισες, μαμιά;

Η καλή κυρία, καθισμένη άντικρό στο άγοράκι, στο αυτοκίνητο λεωφορείο Μαγδαληνης-Βασίλλης, νευριάζει πολύ που άκούει το μικρό να ρουφά διαρκώς τη μύτη του. Επιτέλους:

— Μά δεν έχεις, μικρέ μου φίλε, μαντίλι; έχεις;..

Ο μικρός φίλος την κοιτάζει με δυσπιστία:

— Ναί... μά δεν δαυέζω ποτέ το μαντίλι μου σε ξένους!

Μπροστά σε μιά «Γέννηση» του ζωγράφου Έδγενίου Καρριέρ.

Η Μπερπέκα: — «Ω, τί χλωμό που είναι αυτό το μωρουδάκι!.. Έτσι ήμουν, μαμιά, κι' εγώ όταν γεννήθηκα;»

Η Μαμιά: — «Όχι, άγάπη μου, έσο ήσουν κατακόκκινη.»

Η Μπερπέκα: — «Ίσως θά ντρεπόμουν.»

Καλοκαίρι, στην έξοχη.

— Μαμιά, οι φράουλες έχουν ποδάρια;

— Όχι, καλέ! τί άνοησιές λές;

— Τότε λοιπόν θάφαγα σκουλήκι! (Το τελευταίο αυτό μιλιάζει με το δικό μας λαϊκό:

— Έχει άντερα ο σύκος;

— Όχι!

— Θάφαγα λοιπόν βαθράκι!) Γε. Σ.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

5. (Συνέχεια)

Αφού έφαγε καλά ή αγελάδα, προχώρησε ως τη λίμνη, ήπια κρύο νερό, ήπια πολύ, — φαίνεται, θάταν πολύ δυνασμένη, — έπειτα μπήκε στη λίμνη, έβρασε ως το πιδ βαθύ μέρος, στάθηκε κει κι' άρχισε να μουνκάνεται, να μαμασσά δηλαδή το χόρτο που είχε φάει.

«Ω τί άστέιο που της φάνηκε της Μαρτίσας να βλέπη την αγελάδα να μασσά και να ξαναμασσά την τροφή της! Η μαμια όμως της έξήγησε πως έτσι κάνουν όλες οι αγελάδες, καθώς και τά πρόβατα, κι' οι γίδες, που γι' αυτό το μουνκάνισμα λέγονται όλα «ζώα αναμυρημαστικά».

— Δέν ιδέερα, είπε ή Μαρτίσα, μά ναί, τώρα θυμούμαι πως πολλές φορές είδα και τίς γίδες να κάνουν έτσι. Μά γιατί κάθεται τόσο ώρα στο νερό;

— Της άρέσει. Ένοια σου όμως και τώρα θά βγή. Ίδες τί ώραία που πέφτει ή σκιά της μέσα στο ήναχο νερό!

— Και πως να τη βγάλουμε, μαμιά; Αφού είναι δική μάς, πρέπει και να τη βαφτίσουμε.

— Δός της έσο ένα όνομα που να σάρει.

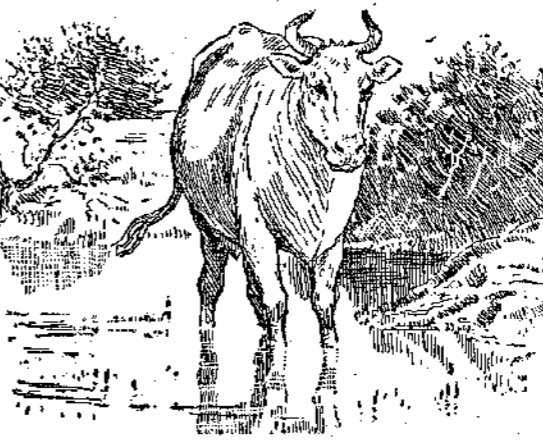
— Νά τη λέμε Βιολέτα; Αυτό μάρέσει πολύ.

— Καλά, ως τη λέμε Βιολέτα! — Έτσι βαφτίστηκε κι' ή αγελάδα.

Η Μαρτίσα άρχισε ύστερα να παίζη, τρέχοντας έδω κι' εκει και κόβοντας άγριολούδα. Έκαμε ένα μπουκέτο και πήγε πάλι να ιδή την αγελάδα της. Η Βιολέτα είχε βγή απ' το νερό. Και καθώς τη χάιδευε ή Μαρτίσα, της πήρε με το στόμα το μπουκέτο και τ' έφαγε όλο.

Α, τί γέλια που έκαμε ή Μαρτίσα! Άκούς εκει να της φάη το μπουκέτο της, που αυτή ήθελε να τό βάλη στο βάσο με νερό!.. Άλλά που να τό φαντασθή ή αγελάδα! Έμεινη είδε άγριολούδα, κι' ένόμισε πως της τ' άφερε γιά να την τρατάρη. Χά, χά, τί άστείο!

(Ακολουθεί)

— Δός της έσο ένα όνομα που να σάρει.

— Νά τη λέμε Βιολέτα; Αυτό μάρέσει πολύ.

— Καλά, ως τη λέμε Βιολέτα!

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΜΕ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— "Εγώ σε καμάρωνα, τής ειπε στο τέλος' δεν ξέρεις πώς σε καμάρωνα. Την καμάρωνα. Κι' αυτή;

"Α, τί πίκρα, τί τύψη αίστάνθηκε ακούγοντας αυτά τὰ λόγια ή Μαρίκα, καί πώς μετάνοιωνε τώρα πού άρνήθηκε τόν καλό της τόν πατέρα! Ήταν έτοιμη νά πάση στην άγκαλιά του, νά τόν ευχαριστήσει, νά του γυρέψη συγγνώμη. "Αλλά ό Γεροθωμάς εξακολουθούσε νά τής μιλή.

— Νάζερες, Μαρίκα μου, τής έλεγε, τί χαρά είχα όταν άκουα νά σε παινεύουν έλοι καί νά ρωτούν: «Καλέ, τί νος είναι αυτό τό χαριτωμένο κοριτσάκι; "Εγώ τότε έβγαζα τό κασκέτο μου καί τούς έλεγα: «Δικό μου είναι! δηλαδή δεν είναι καθαυτό κόρη μου, αλλά τό ίδιο είναι...» Καί τούς διηγόμουν πώς σε βρήκα κεινο τό βράδυ καί σ' έκαμα παιδί μου.

"Ακούγοντας αυτά τὰ λόγια, ή Μαρίκα κατακοκκίνισε από ντροπή καί μετάνοιωσε άκόμα περισσότερο πού ειπε τό ψέμμα στόν νέο έκείνο, άφου έλοι οι καλεσμένοι ήξεραν πιά πώς ό Γεροθωμάς ήταν ψυχοπατέρας της. Ντροπιασμένη, χόθηκε σέ μιά γωνιά του λεωφορείου καί δεν ειπε γρύ σ' έλο τό διάστημα του δρόμου.

"Όταν έφτασαν στό σπίτι τους, ή κυρά-Παύλαίνα ειχε πλαγιάσει. "Ο Γεροθωμάς άναψε τό φως καί φίλησε τή Μαρίκα, έπως συνήθιζε κάθε βράδυ πριν του ύπνου. "Αλλά μέ πολλή του άπορία παρατήρησε πώς ή όψη της Μαρίκας ήταν χαλασμένη.

Τί έπαθε ή μικρή; Μήν παρακουράστηκε στό χορό; μήν κρυολόγησε; μήν θάρρώσταινε τώρα; Κι' άνήσυχος τή ρώτησε:

— Τί έχεις, παιδί μου; Γιατ' είσαι έτσι;

— Κι' εγώ δεν ξέρω, του άποκρίθηκε. Δέν μπορώ νά τό πώ... Νά, δεν μπορέτε νάχετε άλλα ρούχα όταν πηγαίνουμε σέ γάμους;

"Ο Γεροθωμάς κατάλαβε πολύ καλά τί ήθελε νά πη μ' αυτό ή Μαρίκα... Στάθηνκε άκίνητος καί τήν κοίταζε μέ σταυρωμένα χέρια...

"Τήν κοίταζε μέ σταυρωμένα χέρια..."

ζε μέ σταυρωμένα χέρια. "Αν τόν έβλεπες, δεν θάλεγες πώς ήταν άνθρωπος ζωντανός...

Κι' ή Μαρίκα φοβήθηκε πού τόν είδε έτσι... Θέλησε κάτι νά του πη,

νά του εξηγήσει, μα δεν τόλμησε. Κι' έφυγε μάλλιστα από κοντά του, Πήγε καί κλείστηκε στην κάμαρά της, τρέμοντας άπ' τή λύπη της κι' από τό φόβο.

Μονάχος τότε ό Γεροθωμάς κάθισε στό μάρμαρο του τζακιοσ καί τὰ μάτια του άρχισαν νά τρέχουν ποτάμι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Αύτες καί τύψεις

Τόν καϊμένο τό Γεροθωμά! Πολύν καιρό ειχε νά κλάψη κι' ειχε ξεχάσει μάλλιστα πώς οι άνθρωποι κλαίνε. Μά τή νύχτα έκείνη έκλαψε τόσο, όσο δεν έκλαψε σ' όλη του τή ζωή.

"Τό άχάριστο! ψιθύριζε καταπνίγοντας τούς λυγμούς του μέ τό μαντήλι του, — τό μεγάλο έκείνο κόκκινο μαντήλι μέ τὰ τετράγωνα, πού κι' αυτό τό περιγέλασε άρκετά ή νεολαία του χωριού. Τό άχάριστο! εγώ πού τ'είχα χαρά μου καί καμάρι μου πού τό στόλισα έτσι καί τόκαμα τόσο όμορφο!... "Ακούεις νά υποφέρω τόσα, νά κοπιάζω μερόνυχτα, γιά νάναθρέψω ένα κακοκρίτσι, ένα τιποτένιο κορμί! "Ακούεις έκεί νά ντρέπεται κοντά μου καί νά μέ θέλγη καλο ντυ μένο γιά νά καταδέχεται νά λέη πώς είναι κόρη μου! »

"Έκλαψε τόσο, όσο δεν έκλαψε σ' όλη του τή ζωή..."

Μέ τό δικίο του βέβαια. Πάλι όμως, επειδή τήν αγαπούσε άκόμα, καί τήν αγαπούσε πολύ, προσάθησε μένος του νά βρή λόγους γιά νά τή δικαιολογήσει:

"Ε, δεν έχει καί τόσο άδικο τό καϊμένο! Κοριτσάκι είναι, παιδί άκόμα. Μπορεί νά ξέρει ποιδ είναι τό καλό καί ποιδ είναι τό κακό; Ξέρει τάχα τί λέει καί τί κάνει; Πέντε χρόνια ζούμε μαζί καί ποτέ δε μέ λύπησε στό παραισιόκο... "Εγώ όμως ξέρω παιδιά πού καθέμερα πικραίνουν τούς γονείς τους. "Ως φαίνεται, θάκουσε τίποτε παλιανθρώπους, παλιόπαιδα, νά μέ περιγελούν, καί λυπήθηκε, ντρέπηκε...

"Επρεπε νά τό στοχαστώ καί νά μήν πάω κι' εγώ στό χορό μ' αυτά τά παλιόρουχα, ένφ ή Μαρίκα ήταν τόσο καλοντυμένη κι' όμορφη σαν άρχοντοπούλα. Δέν ταίριαζε, πώς τό θές, δεν ταίριαζε. "Επρεπε νά τό στείλω μέ τήν Πετρούλα, έκείνη θά τό πρόσεχε τό κοριτσάκι μου. Κι' εγώ νά καθίσω σπίτι μέ τάλλα τὰ γεροντάκια. "Αλλά ήθελα, βλέπεις, νά πάω κι' εγώ, νά τό καμαρώσω, χωρίς νά συλλογιστώ πώς δεν είχα μούτρα γιά γάμο.

Κι' εγώ τὰ φταίω! "Εγίνα αιτία νά μη διασκεδάση ή Μαρίκα μου, νά τής βγῆ άπ' τή μύτη κι' ό γάμος κι' ό χορός. Αυτό έκαμα! »

Κι' εξακολούθησε μέ τόν ίδιο τρόπο τούς συλλογισμούς του:

"Ως πού τόν πήρε ό ύπνος..."

"Καλά τό κατάλαβα εγώ πώς κάτι ειχε πάθει, όταν τήν είδα διαμιάς άκρησι! Μά πού νά φανταστώ τήν αιτία καί νά πάω νά κρυφτώ! Ναι, έχει δικίο. Πρέπει νά γίνω κι' εγώ πιδ κομψός, άν θέλω νά τή συντροφεύω. Μά πώς; Περισσεύουν λεφτά γιά νά κάμω καινούργια ρούχα, καπέλλο, έπανωφόρι, παπούτσι;... Φτωχός άνθρωπος είμαι... Τί νά τής κάνω; "Αν θέλγ, άς μάγαπῶ όπως είμαι καί βρίσκουμαι. "Αν δε θέλγ... τί νά τής κάμω; »

Τήν ίδια ώρα πού ό Γεροθωμάς συλλογιζόταν αυτά, ως πού τόν πήρε ό ύπνος έκεί στό μάρμαρο του τζακιοσ, ή Μαρίκα καθόταν άγρυπνη στην κάμαρά της. Μά τάχα ήταν αυτή πιδ εύτυχισμένη από τό Γεροθωμά;

Δέν τό πιστεύω! Είχε γδυθεί καί πλαγιάσει χωρίς κι' αυτή νά ξέρη τί κάνει. "Υπνο δεν ειχε. "Ενόμισε πώς βλέπει μπροστά της τό Γεροθωμά νά τήν κοιτάζει μέ λύπη καί αυστηρότητα σά νά τής έλεγε: «Αυτό περιμένα εγώ από τήν αγαπημένη μου κόρη; Μπράβο σου! ωραία μέ άνταμείδεις! » Κι' αίσθανόταν λύπη καί τύψη μεγάλη γιά τή νά φερθή έτσι, γιά τή νά του δείξη πώς ήταν δυσχεστημένη, γιά τή νά τού πη νά τό λόγο καί προπάντων, γιά τή νά τόν περιφρονήση τό γέρο της, νά τόν άρνγη.

Η πόρτα δεν ήταν καλά κλειστή καί μπορούσε νάκούη τί γινόταν στην άλλη κάμαρα. Μιά στιγμή άκουσ' ένα στεναγμό καί κατάλαβε πώς άναστέναζε ό Γεροθωμάς. "Τόν καϊμένο μου τό γερούλη! » συλλογιστηκε Κι' έγεινε άνω-κάτω. Νά είναι λυπημένος, στενοχωρημένος, νάναστενάξη, νά κλαίγ ίσως, εξαιτίας της ό Γεροθωμάς. Ω, αυτό ή Μαρίκα δεν μπορούσε νά τό υποφέρη!

Κάτι τής έλεγε πώς έπρεπε νά σηκωθή εδθός, νά τρέψη νά του γυρέψη συγγνώμη, νά τόν φιλήση, νά τόν παρηγορήση. Δέν ειχε όμως τό θάρρος, γιά τήν αίσθανόταν πάρα πολύ ένοχο τόν έκωτό της. "Απελπισμένη τότε, έκρυψε τό πρόσωπό της στό σκεπάσματα κι' άρχισε κι' αυτή νά κλαίγ άπαρηγόρητα.

(Ακολουθεί)

(Μετάφραση Π. Γ. Φ. καί Γρ. Σ)

ΚΟΡΗΝΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΟΛΩΜΟΣ

"Αγαπητοί μου,

ΓΡΙΖΩ από τὰ ποκαλυπτήρια της προτομής του Σολωμού, πού στήθηκε σ' έν' άνοηγυρισμένο πλαίσια του "Εθνικού Κήπου.

"Ο κ. Κ. "Ελευθερουδάκης, ό γνωστός βιβλιοκδότης, ειχε τήν ιδέα κι' έκαμα τὰ έξοδα' ό γλύπτης κ. Θ. Θωμόπουλος κατασκεύασε τήν προτομή, — πού ίσως δεν πολυμοιάζει του Σολωμού, είναι όμως ωραίο έργο καί, μέ κάποια έλαφρά χρώματα πάνω στο μάρμαρο, γαλάζιο στό μάτια, κοκκινέλι στό χείλι, άποτελεί ένα νεωτερισμό, — καί τάποκαλυπτήρια έγειναν σεμνά, από τόν κ. Δήμαρχο "Αθηναίων, μέ προσφώνηση του ποιητή Κωστή Παλαμά, μέ παράταξη καί παρέλαση μαθητών καί άνάκρουση του "Εθνικού "Υμνου, πού καθώς ξερετε είναι ποίημα του Σολωμού, από τή στρατιωτική μπάντα. Είχαν προσκληθή, έκτός άπ' τίς άρχές, πολιτικές, στρατιωτικές, εκκλησιαστικές, κι' οι έπιφανέστεροι λόγιοι, ποιητές, καλλιτέχνες. Κι' αυτοί, σαν πνευματικά παιδιά του Γενάρχη ειχαν τήν εύτυχία νά πρωτοκαιρητήσουν τό μαρμάρινο του όμοίωμα, σθημένο στην πρωτεύουσα.

"Η άλήθεια είναι ότι από πολύ καιρό, στην "Αθήνα, έπρεπε νάχουν στήσει όχι άπλώς μιá προτομή του Σολωμού, αλλά ένα μεγάλο άγαλμα, ένα θεόρατο μνημείο' κι' όχι παράμερα, σέ μιá γωνιά του "Εθνικού Κήπου, αλλά σέ μιá πλατεία της πόλης, τήν πιδ κεντρική. Γιατί τούς μεγάλους ποιητές τούς τιμούν περισσότερο άπ' όλους τούς μεγάλους τούς άνδρες τὰ "Εθνη πού ξέρουν νά τιμούν' κι' ό μεγαλύτερος "Ελληνας ποιητής στάθης ό Διονύσιος Σολωμός. Χτές ίσα ίσα, τήν παραμονή των άποκαλυπτηρίων, διάβαζε σέ μιάν έφημερίδα ένα σχετικό χρονογράφημα. "Ο χρονογράφος ειπιδόκιμαζε «όπωςδήποτε» τό στήσιμο μιás προτομής, δεν έβρισκε όμως δικαιολογημένη τή «σολωμομανία» των νεώτερων, ούτε τή φήμη πού κατάφεραν αυτοί νάποκτήση τώρα ύστερα ό Σολωμός. Γιατί, λέει, δεν ήταν καί κανένα μεγάλο πράγμα! Μπορεί νάγραφε όμορφα μικρά τραγουδάκια, δεν ειχε όμως τή δημιουργική δύναμη νάποταλειώνη τὰ μεγάλα του καί δεν άφησε παρά σχέδια κι' άποσπάσματα. — Κι' όμως, σ' αυτά τὰ σχέδια καί σ' αυτά τάποσπάσματα είναι έλος ό Σολωμός, κι' είναι τόσο μεγάλος, παι-

διά μου, όσο δεν είναι δέκα μαζί, άπ' αυτούς πού άφησαν έργα τελειωμένα.

Γιά νά καταλάβη κανείς καί γιά νά θαυμάση τό μεγαλείο του Σολωμού, πρέπει νά θυμηθή ότι δεν έγραφε μόνο τό «Λάμπρο» ή τή «Φαρμακωμένη», αλλά ότι μιás κληροδότης καί τό «Διάλογος» έκείνο γιά τή γλώσσα πού δημιούργησε στην "Ελλάδα ποίηση καί λογοτεχνία, γιά τή έδειξε τό δρόμο τόν άληθινό. Καί πρέπει άκόμα νά θυμηθή ότι ό Σολωμός ύμνησε τήν "Ελευθερία, τήν έλληνική αυτή θεά, σέ τρόπο πού κανέναν ποιητής, ειτε δικός μας ειτε ξένος, δεν τ'είχε κάμει ως τότε' ότι ένφ οι "Ηρωες του 21, μέ τό τουφέκι καί μέ τό σπαθί, πολεμούσαν τόν Τύραννο, ό ποιητής, "Ηρωας κι' αυτός, τούς συντρόφους μέ τήν έμπνευσμένη του Δύρα, κι' ότι ειπ' «ό αυτός στάθης ό κατ'έξοχην έθνικός μας Ποιητής, πρόσωπο μεγάλο κι' ιστορικό γιά πάντα!

Μήν άκοιτε λοιπόν αυτούς πού μιλούν γιά Σολωμό μέ τόσην έλαφρότητα κι' άσέβεια. "Όσο κι' άν δεν άφησε τελειωμένο έργο, όσα ψεγάδια άκόμα κι' άν θά μπορούσε κανείς νά βρή στό άτέλειωτο έργο του, — μήπως κι' ό ήλιος δεν έχει κηλίδες; — ό ζακυνθινός ποιητής είναι ό μεγαλύτερος πού έχουμε καί, σαν ιστορικό πρόσωπο, πρέπει νάναί γιά μιás σεβαστό, ιερό. Είναι, καθώς σας ειπα, ό Γενάρχη τής Λογοτεχνίας μας. ό άρχηγός της πνευματικής μας ζωής, ό πρόδρομος τός. Γιατί ειχε κλείσει όλη τήν "Ελλάδα στό στήθη του, γιάτ' ήταν "Ελληνας περισσότερο από κάθε άλλον. "Ιδέστε τί όμορφα πού τό λέει αυτό ό Κωστής Παλαμάς στόν έπίλογο της προσφώνησής του:

«"Ο Σολωμός είναι "Ελληνας ποιητής, γιά τή είναι ό Σολωμός. Είναι ό ποιητής των έθνικών παλμών. Καί καθώς έτοποθέτησε, άπάνω από τή φαντασία καί από τό πάθος, πρώτη άρχή «τό νόημα της τέχνης», άνάλογα, παράπλευρα, μιás δίνει τό φημισμένο του παράγγελμα: «Κλείσε μέσα στην ψυχή σου τήν "Ελλάδα καί θά αίσθανής μέσα σου νά λαχταρίγη κάθε είδος μεγελεύου». "Αλλά ή άλλη αυτή φράση δεν πρέπει νά έννοηται μονάχα ως δέγμα πού θερμαίνει τή φαντασία γιά τήν προκοπή της καλλιτεχνικής όμορφιάς. Πολύ περισσότερο, παρά από τὰ βάθη μιás αισθητικής, τό παράγγελμα μιás έρχεται από τό ύψη μιás ήθικής. Είναι τό σύμβολο της πίσσεως προς τήν πατρίδα. "Απλοοστατα, άκόμα πεζότερα, είναι ή φιλοπατρία. "Υστερ' από τὰ χρυσά έπη του πλατωνικού διαλόγου, γιά τήν τιμιότητα καί άγνότητα της ιδέας πού είναι ή πατρίδα, ωραϊότερο τραγουδί προς τήν έλληνική πατρίδα δεν γνωρίζω. Καί

άντι νά τό επαναλάβω προς τούς όνειροπόλους της φαντασίας, προς τούς πιστούς του ρυθμού, γυρίζω προς εσάς, νέοι των καλών έλλπίδων, παιδιά του σχολείου, έφηβοί των άθλητικών άγώνων, ρηξικέλευθοί πολίτες του αύριο, καί τό μεγαλοφώνω προς εσάς τό σολωμικό ρητό, ζήτημα των άσμάτων: «Κλείστε μέσα στην ψυχή σας τήν "Ελλάδα καί θά αίσθανήτε μέσα σας νά λαχταρίγη κάθε είδος μεγελεύου».

Ναι, παιδιά μου! Κλείστε μέσα στην ψυχή σας τήν "Ελλάδα! Κι' αυτό θά τό κατορθώσετε, διαβάζοντας τάθανατα έργα του Σολωμού. Νά τόν έχετε έγκόλπιο. Κι' όταν θέλετε νά ύφωθήτε, νά ένθουσιασθήτε, νά έμπνευσθήτε γιά κάτι καλό, ωραίο, μεγάλο, νά τόν άνοίγετε καί νά διαβάξετε λίγου' του στίχους. Κι' ένας μόνο, από κείνα τάποσπάσματα, κάποτε φθάνα:

"Η δύναμη σου πάλαιο κι' ή θέλησή μου βράχος! Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. — "Ε, πότε θά στήσουμε καί μες τήν προτομή του Πολέμη; — Φ.

Τ' ΑΗΔΟΝΙ

"Ενα βραδάκι του Μαγού, μέσ' στη χρονιά κρυμμένο — τό πιδ μονάχο της χρονιάς, καί ίσως τό πιδ φλυμμένο, —

τήν ώρα πού έτοιμαζόνταν νά κοιμηθούν οι κλάδοι, δίχως αιτία, ξαφνικά, τραλλάθηκε τ' αήδονι!

Πολλές φορές, άναγεστοί στόν πλατόνο άποκάτου, άκούγαμε τίς τριλλίες του καί τὰ πιστόματά του

συχνά, πάλι, γυρίζοντας τίς ώρες πού βραδιάζει, τ' άκούσαμε, τίς πιδ καλές στροφές του ν' άραδιάζει:

μά σαν έκείνη τή βραδιά, σέ κείνο τό πλατόνο, τέτιο τραγουδί ξόφρενο, ποτέ δεν ειχε κάνει...

Κι' όπως τραβούσα πάφωρα, στή μοναξιά του δρόμου, άναπολώντας μυστίες, δεν ξέρω ποιδν καιρό μου,

— πουλάκι του μεσονυχτιού, πουλάκι της έσπης, ήστ' ή φωνή σου σύχρα καί ήπρε τήν ψυχή μου...

... Κ' ήταν ή νύχτα διάφανη, κ' έλαμπε άγάλλια ή πουλιά' ειχαν σωπάσει από ναφίς τ' άλλα τὰ νυχτοπούλια, —

καί μέσ' άπ' τ' άστρα τὰ ναφθα, πού φέγγαν σά βελούδα, όλ' ή νυχτιά, παθητικά, σου φάναζε: "Τραγουδά! ..

Κ' ήμουν, καί γώ, καί σ' άκούγα χωρίς νά σέ χοροαίνο, — τό βράδυ πού τραλλάθηρες, πουλάκι άγαπημένο...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΑΛΠΑΘΩΓΗΣ

